

Arrest

**nr. 59 675 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 januari 2011 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Letse autoriteiten werden op 26 januari 2011 om de terugname van verzoekende partij verzocht op grond van artikel 16 (1) van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening), na de vaststelling dat verzoeker in Letland een asielaanvraag had ingediend. Op 3 februari 2011 stemden de Letse autoriteiten in met het verzoek tot terugname.

1.3. Op 4 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Letland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 03.01.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 15.04.2010 asiel vroeg in Letland. Tijdens zijn verhoor beaamde de betrokkene dit, maar voegde toe dat hij werd gedwongen asiel te vroeg. De betrokkene verklaarde dat hij op 20.03.2010 in Letland aankwam en op 13.04.2010 door de Letse politie werd opgepakt en in detentie werd geplaatst. Er zou hem zijn meegedeeld dat hij enkel in vrijheid zou worden gesteld als hij asiel zou vragen. De betrokkene stelde verder dat hij op 31.12.2010 vanuit Letland naar België reisde en het grondgebied van de Lidstaten niet verliet. Op 26.01.2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Letse instanties, die op 03.02.2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij België verkoos omdat hij via de media zou hebben vernomen dat de Belgische instanties asielaanvragen, waar volgens de bepalingen van Verordening 343/2003 een andere Lidstaat verantwoordelijk is, toch zouden behandelen. De betrokkene verklaarde verder dat de situatie van asielzoekers in Letland slecht is, dat de mensenrechten er worden geschonden en dat asielzoekers er slecht worden behandeld. Hij voegde toe dat hij in Letland tijdens zijn detentie van 13.04.2010 tot 09.07.2010 geen medische zorgen kreeg. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat Letland met het akkoord van 03.02.2011 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn asielaanvraag.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene over de volgens hem slechte behandeling van asielzoekers in Letland merken we op dat de betrokkene deze algemene verklaringen -asielzoekers worden in Letland slecht behandeld, de mensenrechten worden er niet nageleefd- nauwelijks concretiseert. Het loutere feit dat hij in detentie verbleef impliceert op zich niet dat hij zou zijn blootgesteld aan behandelingen en omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene stelde dat hij tijdens zijn detentie geen medische zorgen kreeg toegediend, maar hij brengt geen elementen aan die de gegrondheid van deze verklaringen aantonen. Verder wijzen we erop dat de betrokkene na zijn verklaarde vrijstelling tot aan zijn vertrek naar België op 31.12.2010 in een opvangcentrum voor asielzoekers verbleef. Er is dan ook geen enkele grond om te stellen dat de betrokkene tijdens zijn verblijf in Letland in omstandigheden verkeerde die als een schending van artikel 3 van het EVRM zouden kunnen worden beschouwd. We benadrukken dat Letland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Letse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Letland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Letland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dat de betrokkene van 13.04.2010 tot 09.07.2010 in detentie verbleef

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat deze verklaarde, maar niet gestaafde problemen een overdracht aan Letland zouden verhinderen.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Letse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Letse instanties. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin II-verordening, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM en van het voorzichtigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt, na het weergeven van de inhoud van de geschonden geachte bepalingen waarbij bijkomend ook verwezen wordt naar artikel 33 van de Conventie van Genève, als volgt:

"La décision attaquée viole ces différentes dispositions juridiques que l'on peut rattacher à un même moyen. Les retours basés sur le règlement Dublin II posent problème de notoriété publique en raison du fait que tous les pays signataires du règlement Dublin II ne traitent pas les demandeurs d'asile de la même manière, même si ils ont signé les mêmes conventions.

Les conditions de détention des demandeurs d'asile ainsi que l'examen sérieux de leur demande sont parfois à ce point problématiques que la Cour européenne des Droits de l'Homme a été amenée à sanctionner le renvoi sur base d'un risque de violation de l'article 3 de la CEDH, voir MSS contre Belgique et Grèce, arrêt du 21 janvier 2011, Requête n° 30696/09.

Dés lors face à des allégations détaillées de mauvais traitements en détention et de crainte de refoulement d'un demandeur d'asile afghan, l'Office des Etrangers ne peut pas se contenter de dire que la Lettonie a signé les mêmes conventions que la Belgique. Un examen est nécessaire. De même, l'enseignement de la Cour interdit d'exiger du requérant une preuve impossible à apporter et oblige l'Etat à examiner sérieusement les griefs invoqués, avant de procéder à une mesure d'éloignement. La Cour a estimé :

« Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Cebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.

388. Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3.

389. Or, la procédure en extrême urgence aboutit précisément à ce résultat. Le Gouvernement explique lui-même que cette procédure réduit à sa plus simple expression l'exercice des droits de la défense et l'instruction de la cause. Les arrêts dont la Cour a connaissance (paragraphe 144 et 148 ci-dessus) confirment que l'examen des griefs tirés de l'article 3 auquel procédaient certaines chambres du Conseil du contentieux des étrangers, à l'époque de l'expulsion du requérant, n'était pas complet. En effet, celles-ci limitaient leur examen à vérifier si les intéressés avaient produit la preuve concrète du caractère irréparable du préjudice pouvant résulter de la violation potentielle alléguée de l'article 3,

alourdissant ainsi la charge de la preuve dans des proportions telles qu'elles faisaient obstacle à un examen au fond du risque de violation allégué. Qui plus est, quand bien même les intéressés tentaient, dans ce but, de compléter leur dossier postérieurement à l'entretien avec l'Office des étrangers, le Conseil du contentieux des étrangers ne prenait pas toujours ces éléments en compte. Les intéressés se retrouvaient ainsi empêchés d'établir le caractère défendable de leurs griefs tirés de l'article 3 de la Convention. 390. La Cour en conclut que la procédure de suspension en extrême urgence ne remplit pas les exigences de l'article 13 de la Convention. »

Or les griefs du requérant sont sérieux. Le dernier rapport du UNHCR sur la Lettonie (annexe 2) est éloquent quant au risque de refoulement et fait expressément état de refoulement vers l'Afghanistan. Access to the territory and asylum procedures remain the major protection concerns in Latvia. Since UNHCR has no national presence in Latvia, information about the actual situation at the bordercrossing points is scarce. However, there are reports of forced returns of foreigners who arrive at the International Airport in Riga and denials of access to the asylum procedure. Local media also reported on forced returns of illegally residing foreigners (originating from Afghanistan, Pakistan, Iran and Uzbekistan). In December 2009, UNHCR received information about the deportation of 10 Afghan nationals, who allegedly were denied the possibility of applying for asylum.

Traduction libre

L'accès au territoire et à la procédure d'asile reste la plus grande préoccupation en matière de protection en Lettonie. Depuis que le UNHCR n'a plus de présence nationale en Lettonie, l'information à propos de la situation actuelle aux points de passage des frontières est limitée. Cependant, il y a des rapports de refoulement d'étrangers qui arrivent à l'aéroport international de Riga et de refus d'accès à la procédure d'asile. Les médias locaux ont aussi rapporté des retours forcés d'étrangers résidents illégalement (originaires d'Afghanistan, du Pakistan, d'Iran et d'Ouzbékistan). En décembre 2009, le UNHCR a reçu des informations à propos de l'expulsion de 10 Afghans, qui prétendent n'avoir pas eu la possibilité de demander l'asile. Il ajoute :

The immediate examination of asylum claims by border guards places constraints on procedural safeguards and a fair review of asylum applications. The accelerated asylum procedure may prevent asylum-seekers from fully presenting their claims and thereby put them at heightened risk of being returned in violation of the non-refoulement principle to a country where they may face persecution, torture or inhuman or degrading treatment.

Traduction libre :

L'examen immédiat des demandes d'asile par les gardes frontières mettent des contraintes aux garanties procédurales et à un examen équitable des demandes d'asile. La procédure d'asile accélérée empêche les demandeurs d'asile de présenter complètement leur demande et les met dans un très grand risque d'être renvoyé en violation du principe de non refoulement vers le pays où ils risquent des persécutions, la torture ou des traitements inhumains et dégradants.

On ne peut donc nier que le risque de refoulement existe. La plus haute instance internationale de protection des réfugiés estime même que ce risque est très grand.

En conséquence, il faut admettre que le requérant invoque avec crédibilité un grief de risque de violation de l'article 3 de la CEDH et 33 de la Convention de Genève.

Par ailleurs, les conditions de détention au centre de rétention de Olaine y sont décrites et le rapport confirme en tous points les déclarations du requérant.

In the majority of cases, detained asylum-seekers are accommodated at the Centre for Irregular Migrants in Olaine. The material reception conditions of this centre are very poor. The building and its facilities, some old barracks, requires renovation. In particular, the high level of humidity in the rooms may have a negative impact on detainees' health.

Traduction libre:

Dans la majorité des cas, les demandeurs d'asile détenus sont logés dans le centre pour migrants irréguliers de Olaine. Les conditions matérielles dans ce centre sont très pauvres. Le bâtiment et ses installations, quelques vieux baraquements, nécessitent des rénovations. En particulier, le haut niveau d'humidité dans les chambres a un impact négatif sur la santé des détenus.

Toujours selon ce rapport, même l'accès à la nourriture est insuffisant. De même, le rapport du Comité contre la Torture des Nations Unies indique concernant la Lettonie :

Le Comité prend note de la modification apportée le 20 janvier 2005 à la loi sur l'asile, par laquelle a été supprimée la disposition qui faisait obligation de présenter la demande d'asile par écrit, mais il regrette le manque de clarté en ce qui concerne le nombre total de demandeur d'asile dans l'État partie ainsi que la faible proportion de demandes d'asile acceptées. Il est également préoccupé par la politique de détention appliquée aux demandeurs d'asile et par la brièveté des délais, en particulier pour soumettre un recours dans le cadre de la procédure d'asile accélérée. Il note en outre que les détenus étrangers, dont des demandeurs d'asile, ont le droit de prendre contact avec les services consulaires de leur pays et qu'ils ont droit à l'aide juridictionnelle, mais il relève avec préoccupation que, selon les informations

communiquées par la délégation de l'État partie, aucun demandeur d'asile n'a demandé à bénéficier d'une telle aide (art. 2, 3, 11 et 16).

Le Comité recommande à l'État partie:

- a) De prendre des mesures pour faire en sorte que les demandeurs d'asile ne soient placés en détention que dans des circonstances exceptionnelles ou en dernier recours et, dans ce cas, pour une durée aussi brève que possible;
 - b) De garantir à toute personne détenue pour infraction à la loi sur l'immigration un recours judiciaire effectif permettant de contester la légalité des décisions administratives de détention, d'expulsion ou de d'expulsion ou de refoulement et d'étendre, dans la pratique, le droit à l'assistance d'un conseil commis d'office aux étrangers détenus aux fins d'expulsion ou de refoulement;
 - c) De prolonger les délais fixés dans le cadre de la procédure d'asile accélérée, en particulier pour permettre effectivement aux personnes dont la demande d'asile a été rejetée de faire recours;
 - d) De présenter dans le prochain rapport périodique des statistiques détaillées et ventilées sur le nombre de demandeurs d'asile dans le pays, en indiquant combien d'entre eux se trouvent en détention.
- Vu les éléments contenus dans ces rapports, il faut considérer les allégations de mauvais traitements du requérant avec sérieux. Le risque de violation de l'article 3 de la CEDH doit être considéré comme établi. Le requérant invoque aussi craindre une longue détention contraire à l'article 5 de la CEDH. Le rapport du UNHCR précité fait en effet état d'une possibilité de détention illimitée pour les demandeurs d'asile.

In addition, UNHCR recommends the inclusion of a maximum period of detention for asylumseekers in legislation, in accordance with principles of reasonableness and respect for the right to liberty and security of persons as prescribed by Article 5 of the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms. It is also necessary to develop and adopt rules dealing with alternatives to detention in Latvian national legislation.

Traduction libre

En plus, le UNHCR recommande l'inclusion d'une période maximale de détention pour les demandeurs d'asile, conformément aux principes du délai raisonnable et du respect du droit à la liberté et à la sécurité des personnes décrit à l'article 5 de la Convention européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales. Il est aussi nécessaire de développer et d'adopter des régies relatives aux alternatives à la détention dans la législation nationale de Lettonie. Les craintes de détention contraire à l'article 5 de la CEDH alléguées par le requérant sont également démontrées par le UNHCR.

En conclusion quant au moyen

Le requérant a -de manière crédible et détaillée- exposé pourquoi il ne voulait pas retourner en Lettonie. L'Office des Etrangers n'a pas procédé à la moindre vérification de ses dires, pourtant corroborés par un rapport très récent du UNHCR que la partie adverse doit certainement connaître.

Face à des allégations de risque de violations des droits fondamentaux, un examen sérieux s'impose.

Or les rapports sur la Lettonie confirment les allégations du requérant et rien ne les infirme.

Dans de telles circonstances, on ne peut pas se contenter de dire que la Lettonie a signé les mêmes conventions que la Belgique pour écarter la nécessité de l'examen du risque de violation de droits fondamentaux. C'est ce que la Cour européenne des droits de l'Homme a rappelé très récemment dans son arrêt MSS contre Belgique et Grèce.

Le risque d'atteinte aux droits fondamentaux indique incontestablement que le moyen est fondé."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen :

"Verzoeker stelt dat de verdragstaten bij de Dublin II Verordening niet allemaal op dezelfde manier asielzoekers behandelen en dat dit een onderzoek vereist vooraleer een asielzoeker wordt overgedragen aan een lidstaat. Hij stelt hierbij dat hij verklaringen heeft afgelegd bij zijn asielaanvraag in België en dat hij de detentie problemen heeft aangekaart die eveneens bevestigd worden in rapporten die hij vervolgens citeert. Hij verwijt verwerende partij geen onderzoek te hebben gedaan naar zijn verklaringen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 15 van de Dublin II Verordening het volgende bepaalt: (...)

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt: (...)

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat verzoeker niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt België de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar volgende rechtspraak:

"Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek". (RVV, arrest nr. 44.098, 28 mei 2010). Bovendien dient de verwerende partij vast te stellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker humanitaire argumenten heeft aangehaald om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien, zodat hij de verwerende partij dan ook niet kan verwijten geen rekening gehouden te hebben met de humanitaire clausule. Verzoeker verklaarde zelf geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben en verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Artikel 51/5, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de Letse autoriteiten, gelet op artikel 16(1) van de Dublin II verordening, dienden in te staan voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en dat bovendien de Letse autoriteiten bevestigden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling deze aanvraag en instemden met het verzoek tot terugname. Verzoeker betwist de correctheid van deze gegevens niet. Verzoeker zet in het middel uiteen dat er een risico bestaat op een mensonterende behandeling als hij geconfronteerd zou worden met de Letse overheid. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waarbij hij gesteld heeft dat de mensenrechten in Letland worden geschonden en dat asielzoekers er slecht worden behandeld. Hij verklaarde ook dat hij in Letland, tijdens zijn detentie van 13 april 2010 tot 9 juli 2010, geen medische zorgen kreeg. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er met die elementen wel degelijk rekening werd gehouden. De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

" (...) Betreffende de verklaringen van de betrokkene over de volgens hem slechte behandeling van asielzoekers in Letland merken we op dat de betrokkene deze algemene verklaringen -asielzoekers worden in Letland slecht behandeld, de mensenrechten worden er niet nageleefd - nauwelijks concretiseert. Het loutere feit dat hij in detentie verbleef impliceert op zich niet dat hij zou zijn blootgesteld aan behandelingen en omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 EVRM. De betrokkene stelde dat hij tijdens zijn detentie geen medische zorgen kreeg toegediend, maar hij brengt geen elementen aan die de gegrondheid van deze verklaringen aantonen. Verder wijzen we erop dat de betrokkene na zijn verklaarde vrij stelling tot aan zijn vertrek naar België op 31 december 2010 in een opvangcentrum voor asielzoekers verbleef. Er is dan ook geen enkele grond om te stellen dat de betrokkene tijdens zijn verblijf in Letland in omstandigheden verkeerde die als een schending van artikel 3 van het EVRM zouden kunnen worden beschouwd. We benadrukken dat Letland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Letse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. (...) "

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977) . Verwerende partij merkt daarbij op dat verzoekers beweringen niet genegeerd werden, doch niet als voldoende werden beschouwd om prima facie een schending aannemelijk te maken van artikel 3 EVRM en evenmin van artikel 5 EVRM.

Verwerende partij kan derhalve in casu niet verweten worden verzoekers toestand niet in beschouwing te hebben genomen. Evenmin kan voorgehouden worden als zou een loutere bewering, dat de mensenrechten in Letland geschonden worden, volstaan om voorbij te gaan aan een toepassing van de Dublin II verordening. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 5 EVRM. Verzoeker heeft de beslissing tot vasthouding die samen met de bestreden beslissing betekend werd, niet aangevochten. De Raad heeft ook geen rechtsmacht om kennis te nemen van een vordering ingesteld tegen een beslissing tot vrijheidsberoving. De Raad heeft evenmin de rechtsmacht om na te gaan of een eventuele toekomstige detentie in Letland artikel 5 EVRM schendt.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.5. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.6. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

2.7. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.8. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie verwijst naar het arrest M.S.S./België en Griekenland gewezen door het EHRM op 21 januari 2011. Door uitgebreid te citeren uit een arrest dat betrekking heeft op de behandeling van asielzoekers in Griekenland toont verzoeker niet in concreto aan dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden werden door de bestreden beslissing die betrekking heeft op een beslissing tot overdracht van een asielzoeker aan Letland. Het is niet omdat verzoeker dezelfde nationaliteit heeft als de asielzoeker waarop het arrest M.S.S. betrekking had, dat het betrokken arrest mutatis mutandis toepasbaar is op het geval van verzoeker. Het mogelijk gegeven dat Letland asielzoekers op een andere wijze behandelt dan de andere EU-lidstaten die partij zijn bij de Dublin II-verordening laat op zich niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

2.10. Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag waarbij ingegaan werd op verzoekers verklaringen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Letland. Verzoeker gaat niet in op de concrete beoordeling in de bestreden beslissing en meer bepaald brengt hij niets in tegen de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoeker zijn verklaringen over een slechte behandeling van asielzoekers in Letland en over het feit dat de mensenrechten er niet nageleefd worden, nauwelijks concretiseert. Verzoeker poneert dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over een slechte

behandeling tijdens zijn detentie, maar dit vindt geen steun in het administratief dossier waarin zich het Dublininterview van 19 januari 2011 bevindt en waarop verzoeker geen kritiek uit. Verzoeker klaagde aan dat hij geen medische verzorging kreeg tijdens zijn detentie, maar zoals de bestreden beslissing stelt toonde hij dit niet aan en in het rapport van het UNHCR van november 2010, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan niet gelezen worden dat asielzoekers in het centrum voor illegalen in Olaine medische verzorging ontzegd wordt. Verzoeker brengt ook niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij na zijn vrijlating, in juli 2010, tot 31 december 2010 in een opvangcentrum voor asielzoekers verbleef. Blijkens zijn Dublininterview uitte hij geen klachten over zijn verblijf in dit centrum.

2.11. Verzoeker, die blijkens de niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing in detentie verbleef in Letland tussen 13 april 2010 en 9 juli 2010, heeft blijkens het voormeld Dublininterview geen verklaringen afgelegd over een vrees voor repatriëring door de Letse autoriteiten naar Afghanistan zonder behandeling van zijn asielaanvraag. Integendeel blijkt uit zijn relaas dat hij zou gedwongen geweest zijn een asielaanvraag in te dienen. Verder leest de Raad in het bij het verzoekschrift gevoegd rapport van de UNHCR van november 2010 dat Letland qua vluchtelingen een erkenningsgraad heeft van 44%. Het rapport maakt verder inderdaad gewag van mediaberichten en rapporten over vreemdelingen, waaronder Afghanen, die zouden zijn gerepatriëerd naar Afghanistan zonder dat ze de mogelijkheid hadden om een asielaanvraag in te dienen (*“who allegedly were denied the possibility of applying for asylum”*), maar concretiseert dit niet verder. Alleszins maakt het rapport gewag van een verbetering van de toestand in de toekomst, gelet op een “Memorandum of Understanding” dat binnenkort zal afgesloten worden tussen de Letse autoriteiten en de UNHCR (*“The planned MoU between the Government and UNHCR is expected to improve the situation and bring clarity and greater efficiency to the process of identifying persons in need of international protection”*). Waar verzoeker nog verwijst naar een tweede rapport dat hij voegt bij zijn verzoekschrift dient te Raad op te merken dat het rapport van de VN dateert van februari 2008 en betrekking heeft op een vergadering van het comité tegen foltering van de VN in november 2007 en derhalve niet als een actueel rapport kan bestempeld worden.

2.12. Gelet op de bovenvermelde omstandigheden van de zaak kan verzoekers geval niet vergeleken worden met de individuele elementen, het geheel aan rapporten, de regelmaat en de inhoud ervan die voorlagen in de voormelde M.S.S.-zaak.

2.13. Daargelaten de vraag of de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten, kan, gelet op de weinig geconcretiseerde klachten van verzoeker inzake zijn detentie en over de slechte behandeling van asielzoekers in Letland, de hierboven besproken inhoud van het rapport van de UNHCR en het feit dat het rapport van de VN dateert van februari 2008 niet verwacht worden van de verwerende partij dat zij hiermee rekening houdt en hieromtrent nog verder onderzoek diende te verrichten.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA